

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 3 Ročník XXI

4. února 2024

*„Marxistický systém své základní předpoklady
přenáší se vší důsledností do politického jednání.
Potlačení svobody systémem není zneužití myšlenky,
nýbrž její logická aplikace.“*

(Benedikt XVI.)

Milí farníci,

čas pokání klepe na liturgická dvířka! Je dobré se na půst připravit a vstoupit s odvahou do největšího tajemství, většího, než je to vánoční. Pohodová vánoční adorace Ježíšových jesliček vystřídá mnohem těžší téma - jeho kříž. Ano, postní doba je pokaždé zkouškou naší víry, její opravdovosti. Nelze uvíznout v nostalgii a dětské formě víry, ta musí zrát. Těch duchovních zakrslíků, jejichž náboženství skončilo pod rozsvíceným stromečkem, je habaděj. Ježíš musí vyrůst, obětovat se až na dřevo kříže, což je vrcholné mysterium křesťanství, a kdo do něj nedoroste sám, nikdy nepochopí, čemu a Komu vlastně věří. Každá mše svatá je takové drama – Slovo se stává Tělem, obětuje se na oltáři Kříže a proměňuje přijímajícího. Bohužel mentalita „západního“ člověka není nakloněna životu z víry, ba naopak, jak vidíme na samotném dění v našem parlamentu, kde pár moudrých hrdině odolává duhové genderové ideologii a zachraňuje poslední zbytky zdravého rozumu. Žel, selhávají i „křesťanští“ politikové, zbaběle ustupují jásajícím vítězům, mávajícím duhovými vlajkami na Prag Pride, vtělující do našich zákonů bludy a hříchy proti přirozenosti. Náš kříž těžkne. Pán Ježíš ukazuje na něj jako na důkaz naší opravdovosti, podmínky následování a záruky spásy. Tak jej nesme pokorně. Modlím se za vás. Bůh vám tímto znamením spásy žehnej †!

Pater Petr

Duhová revoluce infiltrovala církev. Papež Benedikt XVI. nás varoval marně.

Tlak na klasické rodinné uspořádání je opravdu enormní a přichází ze všech stran. Vládnoucí koalice dále stupňovala tlak na klasickou rodinu, postavení muže a ženy a kulturní válka bohužel zachvátila i církev. V médiích jsme mohli zaregis-

trovat iniciativy nazvané „Víra v barvách duhy“ sdružující tuzemské progresivní teology, historiky, faráře a další náboženské osobnosti, kteří nahlas orodují za genderové lobby, jako by se jednalo o projev křesťanské lásky. Média jim šla na ruku. V různých variacích se kolem probíhajících debat týkajících se zákona o schválení manželství pro homosexuály realizovaly mediální kampaně, které měly ukazovat, že někteří církevní představitelé plně přijetí zákona podporují. Někteří se k táboru sexuálních menšin začali také veřejně přihlašovat. I z Vatikánu přišla informace, že se nově smí žehnat homosexuálním pářům. Duhová revoluce v církvi výrazně pokročila – infikuje církve neomarxistickým myšlením. Snaží se do katolického učení vměstnat teze této nebezpečné rovnostářské ideologie a nutí křesťanům přijmout nepřirozené nároky moderního proletariátu. Přitom je to právě marxismus, který se již za své původní „východní“ formy snažil vykořenit existenci Boha. Bibli chtěl nahradit Komunistickým manifestem a svatou Trojicí nahradit vlastní trojicí Marx, Engels a Lenin. Také kulturní marxismus (neomarxismus), který se zaměřuje na myšlenkovou nadstavbu společnosti (kam církevní učení patří), tvrdí, že **dokud křesťanství jako imunitní systém kapitalismu nebude vytrženo z duše západního člověka, marxismus nemůže ve společnosti zakořenit.** Do tábora neomarxismu patří všechny genderové *-ismy*: transgenderismus, feminismus, homosexualismus apod. Ty mají společný cíl – zlikvidovat svobodu člověka skrze destrukci rodiny. A přesto se dnes řada tuzemských i zahraničních, významných i méně významných církevních představitelů, tomuto poškozování křesťanského učení propůjčuje. Dělalí vše proto, aby se církev jednou stala hláskou troubou progresivismu a splynula s novodobým pokrokařským náboženstvím, které hlásá bludy zelené a genderové ideologie aj., jež usilují o absolutní ovládnutí lidského chování a omezení svobody. Kdysi církev uměla dešifrovat mocenské ambice kolektivistů, ale dnes zcela evidentní, jak je ono sblížení marxismu a katolické církve absurdně povrchní a slepé. Omezuje se totiž jen na agitku o jakési falešné rovnosti všech a všeho. **Papež Benedikt XVI. vystihl základ problému.** Byl jedním z největších teologů 20. století. Spolu se svým předchůdcem J. Pavlem II. se totiž potírání marxismu věnoval. Uměl dokonale vyjádřit podstatu tohoto typu sociálně inženýrského myšlení a šel ke kořenům této ideologie. Základní problém viděl v tom, co **Marx** svými výroky vnesl do filosofického uvažování: „Pravdu, o kterou jde, je nutno vytvořit. Dosud filosofové svět pozorovali, ale nyní se musí postarat o to, aby se svět změnil.“ To byla zcela nově vyjádřená úloha filosofie – nový program: to, co lze uskutečnit, jej (člověka) obrací k budoucnosti, kterou si sám může vytvořit. Jestliže dříve, zásluhou nauky o původu, mohl člověk jen rezignovaně stanovit, že je pouze čistou náhodou ve vývoji, jestliže byl dříve degradován takovou vědou, nyní jej to vůbec neruší. Nyní, ať pochází odkudkoliv, může směle hledět vstříc své budoucnosti a vytvářet si co chce. Benedikt XVI.: „**Již člověku nemusí připadat nemožné sebe sama udělat bohem, který je vytvořitelný a nestojí jako logos, smysl, na začátku, ale na konci. Důležitější než nauka o původu, která prakticky je již za námi, je kybernetika, plány na vytváření nového člověka.**“ Plně

si uvědomoval, že marxistické učení předpokládá radikální přestavbu společnosti, kde člověk bez pokory k minulosti zaujme místo „Stvořitele“, aby v rámci cesty za pokrokem sám destruoval tradici v jiný uměle konstruovaný řád. **„Vědecká idea vytvářená v nesvobodě se přenáší na oblast svobody, do oblasti lidského, aby umožnila (fyziku) člověka, ve které existují potřebné zákony a exaktní předpovědi. Důsledně vzato tato teorie ze své podstaty vyžaduje vyloučení faktoru svobody. Marxistický systém pouze tyto základní předpoklady přeneše se vši důsledností do politického jednání. Potlačení svobody systémem není zneužití myšlenky, nýbrž její logická aplikace.“** Benedikt XVI. nám tím dává také odpověď na to, proč je jím dnes nakažena nejen po moci laňící politická elita, ale také intelektuální akademická obec, která ve jménu vědy dnes pracuje na rozvíjení tezí o údajném nerovném postavení moderního proletariátu (žen, menšin, migrantů apod). Bývalý papež se kriticky vyjadřoval i vůči konstruktivismu genderových ideologií, ideovým odnožím nového marxistického uvažování, které chce lidi zcela unifikovat a smazat jejich jedinečnost. K *-ismům* toužícím po absolutním zavržení přirozenosti ve svých knihách napsal: „Muž, nebo žena? To je otázka, která je pro některé lidi otázkou již »překonanou«, nesmyslnou, pokud ne dokonce »rasistickou«. Odpovědi v duchu běžného konformismu je ovšem konstatování, že »mužské nebo ženské, to je přece jedno, všichni jsme prostě lidé«. Důsledky takového myšlení jsou ovšem velice vážné, i když se mohou zdát velmi pěkné a velkorysé. Ve skutečnosti to totiž znamená, že se již nevychází z antropologické zakořeněnosti pohlavnosti, ale že lze na pohlaví nazírat jako na libovolně zaměnitelnou roli. Proti přírodě člověk nemůže bojovat, aniž by neriskoval ty nezhoubnější následky. Nedočkatelná rovnost mezi mužem a ženou nevylučuje rozdílnost, nýbrž ji právě naopak vyžaduje. Feminismus ve své radikální formě není již z křesťanství, jak ho známe my, ale je nějakým jiným náboženstvím.“ Obětí pýchy těchto rovnostářských rozmarů křivících přirozenosti jsou podle bývalého papeže sami běžní lidé. Ti pod vlivem dnešního aktivismu ztrácí nejen svou autentičnost, ale také smysl svého života: „Pro církev je řeč přírody i řečí morálky. Vážít si biologie znamená vážít si samého Boha, a tím i chránit jeho tvory“. Dílo Benedikta XVI. by mělo být příkladem všem těm, kteří dnes nabádají ženy k vzepření se mateřskému údělu, popírání tradic a přírody. Za sebe říkám, že pobláznění dnešního světa je dáno právě egoismem člověka. Pro ženy omámené feminismem je přednější kariéra než péče o děti, pro některé homosexuální aktivisty je více sobecky vlastnit dětský život, než přihlídnout k rizikům na jeho budoucí vývoj, i transgenderové osoby zastávají myšlení, že pohlaví jde podle vlastního uvážení změnit, kdykoli si člověk zamane. Všechny tyto lidi čeká v budoucnu silná kocovina a vystřízlivění z této sebestřednosti. Inspirativní pro nás musí být, že scestné myšlení nepřítele je dešifrováno. Podstata zhoubných marxistických myšlenek založených na pýše a nesvobodě je nám i díky textům Benedikta XVI. známá. Inspirujme se jeho slovy a odkazem a nenechme pýchu slepého progresivismu ničit naše tradice.

Snaha o spásu každého člověka je cílem a posláním církve

Konference biskupů Slovenska odmítla možnost žehnat homosexuálním párům a připojila se k dalším biskupským konferencím, např. afrických biskupů. Jedná se o biskupy, kteří v různých krizích v dějinách církve zachovávali pravou víru. Patří jim dík za jejich otevřený a laskavý přístup. Z oficiálního textu prohlášení:

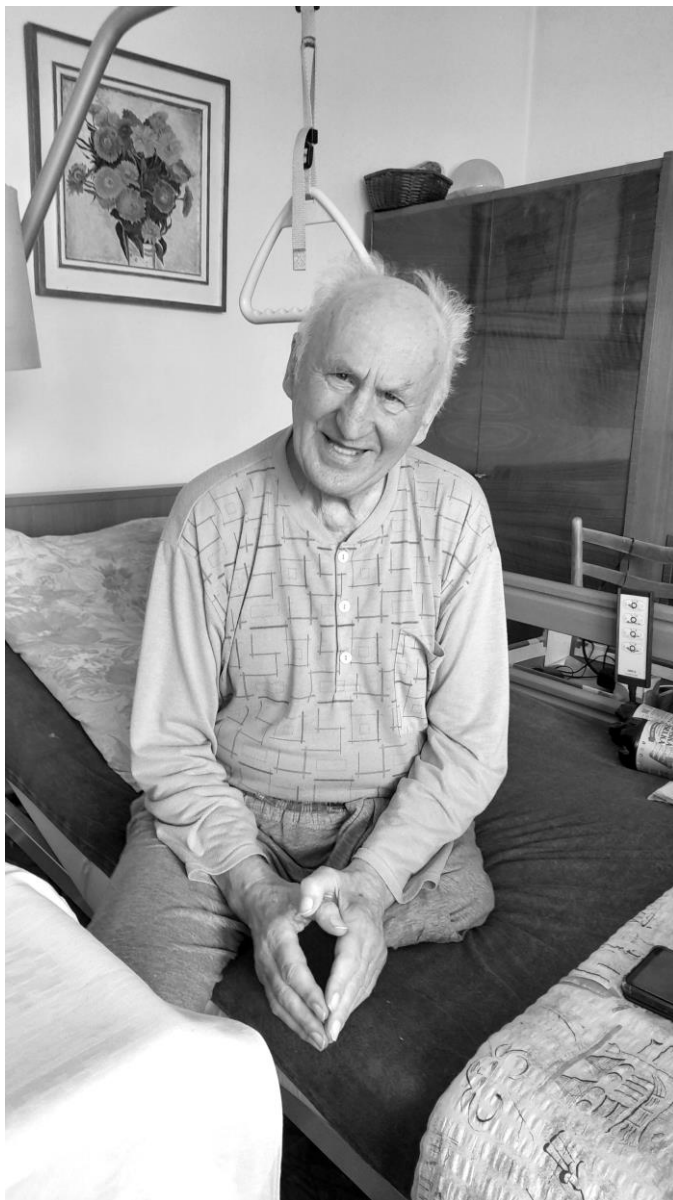
„Dikasterium pro nauku víry ve svém dokumentu *Fiducia supplicans* (FS) z 18. prosince 2023 povoluje kněžím za určitých přesně vymezených okolností udělovat pastorační (tj. nikoli liturgické nebo svátostné) požehnání lidem, kteří žijí v iregulárním partnerském svazku. Abychom se tedy vyhnuli jakýmkoli nedorozuměním při aplikaci tohoto dokumentu, vydáváme následující pastorační pokyny:

1. Snaha o spásu každého člověka je cílem a posláním církve a jejího pastoračního požehnání.
2. Pokud o požehnání žádají lidé žijící v iregulárních svazcích, může je kněz udělit až poté, co žadatele pravdivě informoval o pravém smyslu a účelu tohoto požehnání, jímž je vyprošení pokoje, zdraví a jiných dobrých věcí a zároveň osvobození od všeho, co je v životě člověka v rozporu s evangeliem, a také posílení k životu podle Boží vůle.
3. Kněz po rozlišování a v odpovědnosti před Bohem uděluje takové požehnání jednotlivcům, aby nevznikl ani náznak dojmu, že jde o schválení, legalizaci nebo postavení iregulárního svazku na úroveň svátostného manželství.
4. Pastorační požehnání, o němž se v dokumentu hovoří, není ani liturgické, ani svátostné, a proto nemůže být uděleno v rámci liturgického obřadu, ani v liturgickém rouchu, ani na důležitém místě v posvátné budově nebo před oltářem.
5. Pastorační požehnání má být velmi krátké, prosté a stručné, ve formě jednoduché modlitby zakončené znamením kříže na každé z obou osob.
6. Pokud se kněz nesetká s pochopením a přijetím výše uvedeného smyslu požehnání ze strany žadatelů, ať jim tedy požehnání neuděluje, ale trpělivě a otcovsky je zahrne do svých modliteb. Konference biskupů Slovenska vyjadřuje naději, že otevřený a laskavý přístup Církve k výzvám současnosti pomůže mnoha lidem k hlubšímu zamyšlení a k rozhodnutí udělat nový krok na evangelní cestě života.“

Oznámení

Postní doba

Dobu postní zahájíme 14. února Popeleční středou – dnem přísného postu. Pobožnost křížové cesty bude vždy v pátek a v neděli půl hodiny přede mší sv. kromě pátku 1. 3. = 1. pátek, tichá adorace, modlitba za farnost, zpověď.

Na věčnost nás předešel náš milý bývalý kostelník pan Josef Mareš. Narodil ve Voltuši 5. 1. 1941 a zemřel 30. 1. 2024. Děkujeme za jeho dlouholetou a věrnou službu v chrámu Povýšení svatého Kříže. S celou farností se modlíme za něj, ale i za nás, abychom jako on byli schopni žít radostně z daru víry až do společného setkání v Božím království. Amen!

Den		Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 5. do 18. února 2024				
		Starý Rožmitál		Hvožd'any	Bělčice	Ostatní
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého			
Pondělí	5. 2.		---			
Úterý	6. 2.					18,00 Farní společ. <i>Panský dům</i>
Středa	7. 2.		18,00 Za Janu Převrátilovou <i>Po mši sv. adorace</i>			14,30 mše sv. <i>Centrum soc. služeb</i>
Čtvrtek	8. 2.				17,00 mše sv.	
Pátek	9. 2.		17,00 zpověď, 17,30 růženec 18,00 Za Miladu Folaufovou			
Sobota	10. 2.	11,00 Za Josefa Mareše / pohřeb				Farní turnaj přeložen na sobotu 24. února
Neděle	11. 2.	8,30 Za rod Částků a duše v oč.		10,10 b. sl.	11,15 mše sv.	
Pondělí	12. 2.		---			
Úterý	13. 2.		---			
Středa	14. 2.		Popeleční středa / den přísného postu 18,00 Za rodinu Kovaříkovu			
Čtvrtek	15. 2.			18,00 adorace, zповěď	17,30 adorace, zповěď, mše sv.	
Pátek	16. 2.		17,00 zpověď, 17,30 křížová cesta 18,00 Za Jarmilu a Františka Liškovy, Vilmu Klemovou a celý rod			
Sobota	17. 2.					16,00 Bubovice
Neděle	18. 2.	1. neděle postní 8,00 křížová cesta 8,30 Za rody Foučků a Tesků		10,10 mše sv.	11,15 b. sl.	